

Låt mig börja med att beskriva mötet med en bibeltext.

Vi börjar med ett stämningläge:

Det är en mörk och regnuskig kväll i slutet av november. Jag sitter ner en stund i ett ensamt hörn av stadsbiblioteket i Örebro. Jag kommer från en eftermiddags föreläsning om unga brottsoffer. Ett antal timmar har jag suttit ner och lyssnat på Ann Hellströmer från Stödcentrum för unga brottsoffer i Stockholm. Det har varit en djupdykning i den sociala nöden i vårt land. Ett omskakande och olustigt besök på samhällets bakgårdar.

Jag sitter ner.

Jag sitter ner längst in bland alla böcker för att få lite tid för eftertanke innan jag måste hasta vidare in i andra uppgifter. Men ibland måste man bara få stanna upp en liten stund.

Jag har mött bilder av, och berättelser om, unga människors lidande, om kriminalitet och om ett samhälle som tycks vara på väg att implodera, falla samman inåt. Obehagliga och svåra bilder dröjer sig kvar, och jag behöver smälta intrycken.

Samtidigt befinner jag mig i en slags tidsnöd. Söndagen kommer galopperande mot mig. Jag borde sitta med mina förberedelser för nästa gudstjänst, vilket råkar vara just söndagen den första advent. Alltså tar jag fram en Bibel från bokhyllan strax intill.

Jag läser söndagens predikotext och jag måste säga att de bilder jag just mött av nöden i mitt eget land och det känsloläge jag då befann mig i blev en mycket intressant och aktuell kommentar till den gamla bibeltexten.

Det hände något dramatiskt när dessa gamla ord mötte min egen tid. Lyssna själv:

Ropa ut din glädje, dotter Sion, jubla, dotter Jerusalem!

Se, din konung kommer till dig.

Rättfärdig är han, seger är honom given. I ringhet kommer han, ridande på en åsna, på en ung åsnehingst.

Jag skall förinta alla stridsvagnar i Efraim, alla hästar i Jerusalem. Krigets vapen skall förintast. Han skall förkunna fred för folken, och hans välde skall nå från hav till hav, från floden till världens ände. (Sak 9:9-10)

Advent betyder ankomst. Nämligen Jesu ankomst. Man kan tala om Jesu ankomst på olika sätt. För det första:

Han kom

Han kom... Det är en mycket kort mening. Men faktum är att den förändrar förutsättningarna för våra liv.

Man kan lägga betoningen olika på orden i denna korta mening: **Han** kom.

Han kom... Och genast har vi en slags förklaring av vad som gör kristen tro unik.

Om världens religioner söker svaret på frågan hur man kan komma till Gud svarar Bibeln -

Han kom.

Vi kan inte själva. Hur ska vi veta vem Gud är? Alla våra erfarenheter av honom blir ändå bara några få pusselbitar i ett tusenbitarspussel. Jag har för få pusselbitar. Jag är för närsynt. Gud är för stor för mitt förstånd.

Och hur ska vi veta var Gud är?

Var ska vi börja vårt sökande?

Hur ska vi alls kunna finna fram till Gud?

Bibeln säger: **Han** kom. Gud tog initiativet, bröt in i vår tillvaro för att söka upp oss. **Han** kom.

Och som han kom! Lyssna till Sakarjas beskrivning. Han kom i ringhet... I enkelhet. I ödmjukhet. Precis tvärtemot hur vi uppfattar och utövar makt. Han föddes inte i templet, utan i ett stall. Han gick inte till kejsaren för att kräva tronen, utan till torget för att vinna folket. Han sökte inte upp de starka och mäktiga, utan kallade enkla män ur folket att bli hans lärjungar. Han väljer att utblotta sig själv, gå in under vårt lidande och att till sist dö - för att kunna segra. **Han** kom - i ringhet.

Eller så kan man betona det andra ordet i den korta meningen. Han **kom**. Med den betoningen blir det ett konstaterande. Under Jesu liv, död och uppståndelse gick över 300 profetiska förutsägelser i uppfyllelse. Hans liv var märkligt precis kartlagt av de gamla judiska profeterna. Gud stod också för sina löften. Han **kom**!

Sakarja profeterade. Matteus konstaterade - han **kom**.

Och han kom inte till en stämmingsfull adventsidyll. Han kom till ett lidande och förtryckt folk. Han kom inte till en sagovärld där alla levde lyckliga. Han kom till den här världen. Min värld. Din värld. Till den värld de barn levde i som jag mött i alla eftermiddagens berättelser. Till vårt slags liv.

Därför är inte advent i första hand en kyrklig högtid som får sitt bästa uttryck i tända ljus. Det är en hoppets högtid som bäst får sitt uttryck varje gång hoppet tänds i människors ögon. Han **kom**! Det kan ingen ta ifrån oss.

Dessutom kan man tala om Jesu ankomst och säga: **Han skall komma**

Det tillhör det kristna livet och den kristna livssynen att vänta på Jesus.

Ty vittnesbördet om Kristus har vunnit sådan fasthet hos er att det inte saknas något i era nådegåvor medan ni väntar på att vår herre Jesus Kristus skall uppenbaras. (1 Kor 1:6-7)

Skrev Paulus till församlingen i Korint.

Till de troende i Filippi skriver han: *Vårt hemland är himlen, och därifrån väntar vi också den som skall rädda oss, herren Jesus Kristus. (Fil 3:20)*

Och till Timotheus, sina närmaste medarbetare i sitt sista brev: *Nu väntar mig rättfärdighetens segerkrans, som Herren, den rättvise domaren, skall ge mig den dagen, och inte bara mig utan alla som längtar efter hans ankomst. (2 Tim 4:8)*

Det tillhör det kristna livet och den kristna livssynen att vänta på Jesus. En kristen lever i ett ständigt advent. En kristen väntar på att Jesus ska komma tillbaka och planerar sitt liv för det mötet. Bibeln hade löften som handlade om att han skulle komma. Och han kom. Bibeln har också löften som handlar om att Jesus ska komma tillbaka. Jesus **skall** komma.

En mörk kväll i november, med mänsklig nöd på näthinnan och bekymmer över ett samhälles ut och avveckling fick dessa ord på nytt profetisk skärpa.

Den mörkaste tiden på året tänder vi ljus. Det ljuset påminner oss varje år om vårt hopp. Hoppet lyser i tidens natt. Detta är inte allt. Han skall komma. *Han skall förinta alla stridsvagnar i Efraim... Krigets vapen skall förintas. Han skall förkunna fred för folken, och hans välde skall nå från hav till hav, från floden till världens ände.*

Han **skall** komma. Sakarja profeterade detta på 500-t. f.Kr. Han talade till ett folk som bokstavligen levde bland ruinerna i ett nedbrutet land. Folket behövde hoppet.

Också jag måste konstatera att jag många gånger snavar över ruinerna efter det som en gång var. Också jag behöver hoppet. Han **skall** komma.

Men kristen tro är inte bara då och där, utan också nu och här.

Han kommer nu

Advent. Ankomst.

Vi måste läsa en bibelvers till idag. Annars landar inte advent i våra liv. Lyssna:

Jesus svarade: "Om någon älskar mig bevarar han mitt ord, och min fader skall älska honom, och vi skall komma till honom och stanna hos honom. (Joh 14:23)

Detta handlar inte bara om framtiden och om Jesu återkomst. Det handlar om här och nu. Det är så Jesus talar i sitt avskedstal till lärjungarna. Han ska lämna oss för en stund, men han ska sända sin Ande till oss. Genom Andens närvaro i våra liv kommer Fadern och Sonen till oss.

Om du älskar honom...

Om du bevarar hans ord, kommer han just nu till dig. För att stanna hos dig.

Han kommer nu. Just nu och just här.

Omedelbart efter det att Hosiannaropen tystnat läser vi: *När han drog in i Jerusalem, blev det stor uppståndelse i hela staden, och man frågade: "Vem är han?"*

Vem är han? Vilka tragiska ord. Johannes skriver: - Han kom till det som var hans, men hans egna tog inte emot honom.

Han kom till människor som firade och sjöng men de visste fortfarande inte vem han var.

Måtte inte det vara bilden av våra liv och denna gudstjänst. Måtta Jesus bli igenkänd när han kommer till oss.

Han kommer nu, rakt in i vår verklighet. Han kräver ingen högtidlig adventsstämning, men frågar efter vår uppriktiga längtan. *Han kommer till sörjande hjärtan och livet får annan gestalt, Ps 108.* Och då sker det. Advent blir här och nu. Plötsligt som när jag gått runt ett hörn och oväntat ställs ansikte mot ansikte med en bekant står jag ansikte mot ansikte med Gud.

Han kommer nu.

Får han det? Vill du det? Hur vill du ge ditt gensvar?

Palmkvistar och kläder - det är nog bra, men det är ärligt talat inte vårt sätt att uttrycka oss.

Önskar vi hade haft en röd matta att rulla ut här idag, för att uttrycka att vi inte bara minns att han kom, eller väntar på att han ska komma en dag, utan för att vi, så många av oss, önskar att han skulle få komma just nu, till vår stad, in i våra omständigheter, och in i våra liv.

Om detta vore möjligt vore denna gudstjänst i lika hög grad som stunden när Jesus red in i Jerusalem en gudagiven möjlighet.

Konungen kommer!

Rösten ljuder över ökensand:

- Konungen kommer till skymningsland!

Med sig har Han sitt rike.

Ingen har sett dess like.

Hans krona är dold i ödmjukhet.

Konungen kommer, men ingen vet

av det rike Han lämnat;

fast det åt oss var ämnat.

Rösten ljuder över ökensand:

- Konungen kommer till främlingsland!

Till dem som än förneka.

Kommer utan att tveka.

Kärleken söker oss utan hot.

Vill du så tar du Guds Son emot.

Med sig tar Han sitt rike.

Aldrig du sett dess like.

Rösten ljuder över ökensand:

- Konungen kommer till fruset land!

Kommer dit hoppet falnat.

Kommer dit kärlek svalnat.

Till de förtvylade träder Han.

Nådefull kommer Han, men ock sann.

Viskar till dem som gråter:

- *Kärlekens Gud förlåter!*

Rösten ljuder över ökensand:

- Konungen kommer till gryningsland!

Rider så sakta på gatan.

Snart besegrar Han Satan.

Vem i skaran vid Hans ödmjukhet,

kan ens ana denna hemlighet?

Snart nog kommer Hans rike.

Ingen har sett dess like.